

Sigurd Victor Stubbergaards prædiken

Allehelgensdag

Taler

Sigurd Victor Stubbergaard
Sognepræst

Dato

3. november 2024

Sted

Sct. Mariæ Kirke, Helsingør

Omstændigheder**Prædikentekster**

Johannes' Åbenbaring kapitel 21, vers 1-7
Matthæusevangeliet kapitel 5, vers 1-12

Salmer

Den store hvide flok
Min Jesus lad mit hjerte få
Nærmere, Gud, til dig
I dag er nådens tid
Se, nu stiger solen af havets skød

- 1 ”Præst, præst, hvor er min døde datter henne?”

For ikke så længe siden døde en al al for ung kvinde i vores sogn. Trist, tragisk, traumatiserende. Et par dage efter begravelsen ringede den fortvivlede mor til mig og spurgte ganske direkte: ”Præst, sig mig, hvor er min datter henne nu?”
Hvor er min døde datter?

- 10 Dét spørgsmål sætter det hele på spidsen. Det spørgsmål har alle os, der har mistet, stillet os selv: Hvor er min elskede far? Hvor er min søde hustru? Hvor er mit dyrebare barn? Det er ikke et pseudo-spørgsmål, det er ikke et perifert spørgsmål, som har sin grund bag tilværelsens horisont, nej spørgsmålet retter sig direkte mod livet og mod – ikke bare – kristendommens, men alle religioners kerne, hvad sker der med os, når vi dør? Hvad er der på den anden side af livet?
”Ja, Hvor er min døde datter nu?”

- 15 Netop dette spørgsmål, spørgsmålet om *efter-livet*, har runget i mennesket lige siden, mennesket trådte ud af dyrenes rige – fra huleboernes grottemalerier over antikkens filosoffer og frem til os i dag –, og spørgsmålet har ikke bare runget på tværs af historien, det runger også dybt i os alle – hver enkelt af os, ja, selv mit 4-årige barn kan rammes af tanken ”skal vi alle ægte dø, far?” – og så øjeblikket efter kan hun fortsætte sin ubekymrede leg på stuegulvet.

Men for mange af os, måske særligt alle os, som har mistet et elsket menneske, så kan vi ikke bare fortsætte vores ubekymrede færd videre i livet. Vi har mistet
25 noget, vi har mistet en del af os selv, et tomrum melder sig, et hul i selve livet. Det er sorgens sorte hul, der opstår, når den kærlighed, vi har i hjertet, ikke kan finde den, vi elsker. Sorg *er* hjemløs kærlighed, den elskede *er* uigenkaldeligt borte. På den måde opstår sorgen der, hvor kærligheden og døden skærer hinanden, og hjertet søger nu fortvivlet et form for svar: ”Præst, sig mig, hvor er
30 min døde datter?”

Sorgen fortæller os – på sin egen bagvendte måde – at vi mennesker lever et liv i kærlighed, et liv, som vi deler sammen med og blandt andre mennesker. Vi kan jo ikke mestre livet alene, ja vi er på en måde dømt til at være lidt ved siden af os
35 selv, afhængige af og elsket af andre; andre, som forsvinder fra os, og en dag, før eller siden, forsvinder vi også fra nogen, vi bliver også nogens døde – en dag bliver mine børn uden en far, der er i livet, og måske de tænder et lys for mig til Allehelgens et sted i fremtiden.

40 Uden det fællesskab mellem de levende og døde, som vi i dag til Allehelgens markerer, så isolerer livet sig fra døden, bliver til et glansbillede, der hurtigt krakelerer, når virkeligheden – som jo unægteligt rummer døden – viser sig, som ordene fra den fortvivlede mor: ”Præst, hvor er min døde datter nu?”

45 Et par dage forinden, til den al for unge kvindes begravelse, så lød ordene, sådan som de lyder hver gang, vi tager afsked med et menneske i kirken: ”Af jorden skal du igen opstå”. Ord, nærmest sagt fra et sted uden for verden, ord fra Gud, ind i vores verden, ind i vores liv her og nu, som ordene fra påskemorgen ”frygt ikke, han er opstået”. ”Frygt ikke, han er opstået”. Ord, som ikke lyder til den
50 døde, kvinden i kisten, men til de levende, til moren, til faren, til alle os, der er tilbage i livet, sådan at vi kan gå fra kirken ud i verden med trøst og håb og mod på livet.

Troen på opstandelse, håbet om evigt liv, som vi samles om i kirken, det er ikke
55 fremtidstro, men gudstro, og det er ikke et forsøg på at redde sig en tilværelse ud over den, som er os beskåret, men er just vor bekendelse af, at vi ingen anden tilværelse har end den, Gud har undt os. Opstandelsestroen siger om fremtiden kun det, at fremtiden tilhører Gud, Gud som er kærlighed.

60 At være i det evige, betyder at få det, som er evigt, Guds kærlighed, Guds

tilgivelse, Guds nåde, til at fylde i tiden, i livet, i dit liv, i mit liv. Det ”evige” er med andre ord ikke en paradisdrom om fremtiden med grønne enge i en have hos Gud, som vi hurtigt skal frem til – for så bliver livet jo ligegyldigt –, det 65 evige er at gøre livet *gyldigt*, at være i det både i sorg og i glæde, både i håb og i fortvivlelse, men altid med det fortegn, at Gud ikke slipper sit menneske og sin kærlighed til det *hverken* i livet eller i døden.

”Præst, hvor er min døde datter nu?” – og mit svar lød, forsigtigt i telefonen:
70 ”Jeg ved det ikke, jeg ved ikke, hvor din datter er, men jeg tror og håber, jeg vitterligt tror og håber, at hun er hos Gud”. ”Salige er de, som sørger, for de skal trøstes”, sådan lyder evangeliet til os i dag og sådan lyder de også til det fortvivlede menneske, der er ramt af sorg, ord, der kan tørre hver tåre i vore øjne, ord, der i sidste ende har sin begyndelse og sin ende i troen på Jesu Kristi 75 opstandelse fra de døde. Det Ord kan vi leve og dø på.

Evangeliet er, i dag og hver søndag, i al sin enkelthed dette: Tag denne gave, kære barn, dit liv, som jeg skænker dig, hold fast i gaven med taknemmelighed, gør den til en opgave, for dit liv skal leves – ikke kun for din egen skyld, men også – 80 og særligt – for din næstes skyld –, og når du falder og fejler, og det gør du, kære barn, så griber jeg dig, og når dine kæres hænder engang må slippe dig og du daler mod gravens mørke, som efterårets blade daler mod jorden, for af jord er du kommet og til jord skal du blive, så lander du, barnlille, i min evige hånd – med tilgivelse, med barmhjertig, med kærlighed. ”Af jorden skal du igen opstå”.

85

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

90

Tags

Allehelgen, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/sigurd-victor-stubbergaards-praediken-allehelgens-dag>

95